



M i r o L o z a r

## Sneženi mož

Nekoč je zavladovalo v prostrani zimski državi Mraza veliko razburjenje. Stari, sivolasi vladar z dolgo belo brado je sedel slabe volje na svojem visokem ledenem prestolu v dvorani; toplo čepico je imel potegnjeno preko ušes in svoje podložnike je motril z divjimi pogledi. Naposled je njegov mogočni globoki glas prevpil vpitje, ki je takoj ponehalo. Vsi so prestrašeni poslušali jezne besede vladarja Mraza.

»Vi nepridipravi! Ali je tu prostor za prepire? Kolikokrat sem vam že povedal, da morate svoje pritožbe predložiti vsak zase. Jaz sam jih bom vzel v pretres in jih pravično razsodil!«

Nato je stopil vsak, ki je imel kaj na srcu, pred mogočnega in strogega vladarja in je obotavljaje se povedal pritožbe, ki jih je imel proti drugim.

Pritožila se je Zima proti Jugu. Dež je tarnal o nesramnostih Snega, Ledeneč je zabavljajl čez Zimsko sonce, Megla čez Vihar, Vzhodnik pa je godrnjal čez svojega sovražnika Zapadnika.

Ko je kralj slišal vse pritožbe in ko ni bilo nobenega tožnika več, je naenkrat vstal in rekel: »Dovolj je! Kar sem moral tu slišati, to že presega vse meje in kaže samo na vašo neznosnost. Takih pregeh ne trpim več v svojem kraljestvu!« K Jugu obrnjen pa je rekel: »Tebe bom pa dal ukleniti v železne verige, da bom ukrotil tvojo na-

gajivo in škodoželjno oblast in te poslal v kraljestvo Pomladi! Tam lahko počenjaš, kar hočeš! Tebi ni mesta v mojem kraljestvu, vedno uganjaš burke in se norčuješ iz mene, kar sem že velikokrat opazil!«

»Mogočni gospodar!« je zaklicala naenkrat Ledena roža, ki je skromno stala v kotu velike dvorane. »Nismo mi krivi naše nesloge, temveč ljudje, ki stanujejo na zemlji! Mi hočemo samo izpolniti njihove želje in zato pride med nami vedno do nesložnosti in prepиров!«

Vladar je sklonil svojo belo glavo. »Priznam to. Ljudje na zemlji so pač nezadovoljneži. Nikoli jim ni mogoče ustreči. Toda še danes bom šel na potovanje in obiskal zemljane. Pri tej priliki se bom istočasno tudi prepričal o vašem delu; in gorje vam, če ne bo vse v redu!«

Res, vladar Mraz je krenil na pot. Pokril si je glavo z novo belo volnenc čepico, se ogrnil v mehak snežni plašč, ki mu je segal do peta, nataknil palčnike na roke in odplul nato na velikem snežnem oblaku v pusto zemeljsko dol. Da bi ga nihče ne videl, ga je spremljal gost snežni metež in tako je stal kar naenkrat sredi neke vasi.

Neprestano je iztresal oblak snežinke na zemljo, ki je bila pokrita že z visoko, belo odejo.

Ko je kralj — zavarovan pred človeškimi očmi s snežnim metežem — zavil okoli ogla, je slišal naenkrat smejoče se otroške glasove. Podvizal se je, da bi ušel zemeljskim otrokom; bilo pa je že prepozno: okoli ogla je prihitel deček, ki je pred seboj valil ogromno sneženo kepo.

Prestrašen se je vladar ustavil in se niti premakniti ni upal, da ne bi izdal svoje navzočnosti. Ko ga je deček za-

gledal, je z veselim vzklikom presenečenja zaklical svojim tovarišem: »Poglejte, kako lep sneženi mož! Kdo ga je vendar postavil?«

Vsi so hiteli k njemu, da bi si ogledali sneženega moža, ki je stal pred njimi, kakor da je padel z neba, v vsej svoji vzvišeni mogočnosti. Otroci so se prijeli v krogu za roke in so pričeli plesati okoli vladarja. Eden izmed dečkov pa je rekel: »Veste kaj, obstreljajmo ga!« In že so jeli delati z mokrimi rokami kepe, postavili so se v vrsto in pričeli pravcato vojsko z ubogim zimskim kraljem.

»Kdor zadene nos, ta je dobil zmagol!« je kričal eden izmed strelcev.

»Saj nima nosu!« je rekla neka deklica.

»Pa mu ga napravimo!« Deček je stekel v hišo, poiskal v kleti rumen korenček in ga vtaknil v sredo belega obraza. Drugi otrok je prinesel star, razbit lonc in ga poveznil sneženemu možu na glavo, lepo, volneno čepico so mu bili že prej potegnili z glave in vrgli v sneg.

»Sedaj mu dajte še metlo v roko!«, so se smejali in čez nekaj časa je bil dobri vladar tak, kakor pravi zemljiski sneženi mož.

»Sedaj pa streljajmo naprej! Na nos!« so vpili razposajenci in nešteto kep se je trdosrčno zapičilo v obraz, roke in telo pomilovanja vrednega Mraza.

Kakor ukovan od strahu je stal vladar med kopico veselih otrok in jim nudil kar naprej samega sebe za tarčo. Toda ko je predlagal starejši deček, da bi ga podrli in zgradili novega, tedaj se je Mraz pričel tresti od strahu po vsem telesu.

Poleg tega so se pričele norčevati iz njega še okoli stoječe smreke in jelke. Pripogibale so se od smeha in pri tem odmetavale raz sebe težko snežno odejo, celo sonce je pokukalo radovedno izza oblakov in se smejalo na tihem in škodoželjno zasmehovanemu zimskemu vladarju.

Tedaj pa je z neverjetno naglico prhmet z visokih hribov v doline nepričakovani rešitelj. Zaplesal je, da so letele snežinke v zrak, pred seboj pa je gnal velik oblak, iz katerega so pršile drobne deževne kapljice.



»Jug! Jug prihaja!« so zavpili otroci in hiteli v hiše, da bi bili zavarovani pred dežjem. Jug pa je butal v hiše in jih stresal.

Vladarja Mraza pa je topli veter vzel s seboj in ga odnesel z bliskovito naglico v njegovo kraljestvo, kjer ga je sredi dvorane posadil na prestol.

Veliko je bilo smeha pri podanikih, ko so videli Mraza, ki je bil s kraljevskim ponosom odšel na zemljo, tako spremenjenega sedeti na prestolu — s korenčkom v obrazu, z loncem na glavi in metlo v roki. Hitro se je iznebil neprijetnih reči, da ga ne bi še naprej zasmehovali. Potem je pogledal jezno okoli sebe in zapazil Juga, ki je uslužno stal pred svojim kraljem in utrujen od hitrega letenja težko sopel.

»Zelo sem te razžalil!« je rekel kralj Mraz in njegovo jezno lice je postalo mehkejše. »Rešil si mi življenje, zato se ti hočem zahvaliti. Če imaš kakšno željo, povej mi jo!«

»Samo eno željo imam, vladar,« je rekel Jug s tihim, prosečim glasom, »in ta je, da smem še nadalje ostati v tvojem kraljestvu. Saj me potrebuješ, ker znam omiliti trdi in mrzli zimski čas na zemlji.«

»Želja je pametna in naj ti bo uslišana!« je resno rekel Mraz in ponudil svojemu podložniku ledeno roko v spravo.